

15) ΜΕΡΟΣ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φδλ. — 646

Ἔτος ΚΖ.

15 Μαΐου 1972 (Π.Ο.Η.)

Τιμή Φύλλου Δρχ. 1

Τηλ. 628.280

Γραφεία Κάνιγγος 32 — Ἀθήναι Τ. 147

Ὁρθόδοξοι ἄχρι θανάτου

«Γίνου πιστὸς ἄχρι θανάτου καὶ δώσω σοὶ
τὸν στέφανον τῆς ζωῆς»

(Ἀποκ. Β'. 10)

Ἡ ἐπάρατος νόσος τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἐξαπλοῦται ὁσημέραι μὲ ἀνησυχητικὴν ταχύτητα τείνουσα νὰ μεταδώσῃ τὸν ἀπαίσιον μολυσμὸν αὐτῆς εἰς πολλὰς ψυχὰς ἀφελῶν καὶ ἀγνοούντων τὰ περὶ πίστεως. Οἱ ἀγαπῶντες καὶ ἀγωνιῶντες διὰ τὴν Ἀγίαν Ὁρθοδοξίαν θλιβόμεθα καιρίως. Οἱ ἀγωνιζόμενοι ἐπὶ τῶν ἐπάλξεων τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν ἀλγοῦμεν ἄλλος βαθύτατον ἀναλογιζόμενοι τὰ ὅσα οἱ Οἰκουμενισταὶ καὶ φιλενωτικοὶ τεκταίνονται κατ' αὐτῆς.

Δὲν εἴμεθα μόνοι εἰς τὸν ἱερὸν τοῦτον ἀγῶνα. ἔχομεν σύμμαχον, συμπαραστάτην, βοηθὸν καὶ ἀντιλήπτορα τὸν Θεὸν τῶν Δυνάμεων εὐελπιστοῦντες, ὅτι «εἰ ὁ Θεὸς μεθ' ἡμῶν, οὐδεὶς καθ' ἡμῶν». Ἐκτὸς ἡμῶν

καὶ ἄλλα χριστιανικὰ καὶ μαχητικὰ περιοδικὰ δίδουν σθεναρῶς καὶ ἀποφασιστικῶς τὴν μάχην διὰ τὴν ὀρθὴν πίστιν, τὰ Δόγματα, τοὺς Ἱ. Κανόνας καὶ τὰς σεπτὰς παραδόσεις.

Ὁ «Ὁρθόδοξος Τύπος» τὸ πάνυ οἰκοδομητικὸν ἀγωνιστικὸν καὶ ἐγκριτὸν ἐντυπον τῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐκδιδομένων ὁ «Ἐκκλησιαστικὸς Ἀγών», ὁ «Σωτήρ» καὶ τὸ Ἀγιορειτικὸν περιοδικὸν «Ὁ Ἅγιος Σίμων ὁ Μυροβλύτης» δημοσιεύουν ἄρθρα, ὁμιλίας καὶ σχόλια πύρινα ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ προσπαθοῦν νὰ ἀφυπνίσουν τὰς συνειδήσεις ἐκείνων, οἱ ὅποιοι καθεύδουν ὑπνὸν βαθὺν παρασυρόμενοι ἀπὸ τὰ ἀπατηλὰ, ὑποκριτικά, ὑπουλα καὶ καταχθόνια συνθήματα τῆς δῆθεν «ἐνότητος ἢ ἀγάπης τῶν

Οίκουμενιστῶν». Κύριοι φιλενωτικοὶ καὶ οἰκουμενισταί, οἱ «δολίῳ φιλήματι» ἀπεμπολοῦντες τὴν ἁγίαν Ὁρθοδοξίαν μάθετε, ὅτι καὶ ἡμεῖς οἱ ὑφ' ὑμῶν ἀποκαλούμενοι στενοκέφαλοι, ἀγράμματοι καὶ ὀπισθοδρομικοὶ Παλαιοημερολογῖται ἀγαπῶμεν, θέλομεν, καὶ ποθοῦμεν τὴν Ἐνωσιν προσευχόμενοι μετὰ τῶν ἡμετέρων ἀδελφῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν ὑπὲρ «τῆς τῶν πάντων ἐνώσεως». Θέλομεν ὁμως τὴν ἔνωσιν ταύτην ὅπως τὴν θέλει ὁ Θεός.

Θέλομεν νὰ πραγματοποιηθῇ ἡ ἐπιθυμία τῆς Ἁγίας Καρδίας τοῦ Θεανθρώπου Σωτῆρος: «**ἵνα πάντες ἓν ᾦσιν**» με ἐπιστροφὴν τῶν αἰρετικῶν καὶ σχισματικῶν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς, Ἀποστολικῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου καὶ Ἀκαينوτομήτου Ἐκκλησίας.

Οὐδέποτε ὁμως θὰ δεχθῶμεν ἔνωσιν, ὅπως τὴν θέλει καὶ ἐπιδιώκει ὁ Προκαθήμενος τοῦ Φαναρίου. Ἐκεῖνος διακηρύττει, ὅτι «**ὅλαι αἱ θρησκεῖαι εἶναι τὸ ἴδιον καὶ καμμία δὲν κατέχει τὴν ἀλήθειαν**», ὅτι «**τὰ δόγματα πρέπει νὰ τὰ κλείσωμεν εἰς τὸ θησαυροφυλάκιον**» καὶ ὅτι «**τίποτε δὲν μᾶς χωρίζει ἀπὸ τοὺς Δυτικοὺς ἀφοῦ ἦρθη τὸ Ἀνάθεμα**». Μετὰ τὰς τοιαύτας βλασφήμους, ἀντορθοδόξους καὶ ὁλως ἀσεβεῖς δηλώσεις τοῦ Ἀθηναγόρου εἶναι δυνατόν νὰ θέλωμεν τὴν Ἐνωσιν; — ποῖαν ἔνωσιν; ἢ μᾶλλον τὴν ὑποταγὴν τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τὸν Πάπαν; μὴ γένοιτο, Κύριε, ποτὲ τοιαύτη ἔνωσις.

Ἑλληνικὲ λαέ, «**πιστὲ τοῦ Κυρίου λαέ**», ἀφυπνίσθητι καὶ δώσε τὴν μάχην διὰ τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ, ὅπως τὴν ἔδωσες πολάκις εἰς τὸ παρελθόν με θυσίαν καὶ αὐτῆς τῆς ζωῆς σου.

Κάθε γωνία τῆς Ἑλληνικῆς γῆς εἶναι ποτισμένη με τὰ αἵματα τῶν ἡρώων, τῶν μαρτύρων καὶ τῶν ὁμολογητῶν, οἱ ὅποιοι προῆλθον ἐκ τῶν σπλάχνων σου.

Εἶσαι λαὸς ἡρωϊκός, γενναῖος καὶ διὰ τὰ ἰδανικά τῆς Πατρίδος καὶ τῆς Πίστεως δὲν φείδεσαι οὐδενός, οὐδὲ καὶ αὐτῆς τῆς ζωῆς σου. «**Νῦν ὑπὲρ πάντων ὁ ἀγών**». Μὲ ὅπλα τὴν ἀκαταμάχητον δύναμιν τοῦ Θεοῦ, τὴν προσευχήν, τὴν ἀγωνιστικότητα,

τὴν πνευματικὴν ἀνδρείαν καὶ τὴν φλογερὰν καὶ ἡφαιστειώδη ἀγάπην διὰ «τοῦ Χριστοῦ τὴν πίστιν τὴν ἁγίαν» ρίθητι εἰς τὸν ἀγῶνα. «**Ἀγωνισαὶ ὑπὲρ τῆς ἀληθείας καὶ Κύριος ὁ Θεὸς πολεμήσει ὑπὲρ σοῦ**» «**Οἱ καιροὶ οὐ μενετοί**» Εἶσαι ἡ «**μικρὰ ζύμη**», ἥτις θὰ ζυμώσῃ ὅλον τὸ φύραμα, εἶσαι ὁ λαὸς δι' ὃν εἶπεν ὁ ἐξ οὐρανοῦ καταβάς Κύριος: «**ἐλήλυθεν ἡ ὥρα, ἵνα δοξασθῇ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου**» Εἶσαι ὁ λαὸς ἐκ τοῦ ὁποῖου προῆλθον οἱ Βασίλειοι, Γρηγόριοι, Χρυσόστομοι, Φώτιοι, Στουδίται καὶ ὅλοι οἱ μεγάλοι ἀγωνισταὶ τοὺς ὁποῖους με χρυσὰ γράμματα ἀνέγραψεν εἰς τὰς δέλτους ἡ Παγκόσμιος Ἱστορία καὶ τοὺς ὁποῖους θαυμάζουν καὶ αὐτοὶ ἀκόμη οἱ ἑτερόδοξοι καὶ ἄλλων Δογμάτων καὶ ἀποχρώσεων ὁπαδοί. Τώρα καλεῖσαι νὰ δώσης τὴν μάχην κατὰ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Εἶσαι τὸ τάγμα τοῦ θανάτου. Διὰ τοῦτο μὴ φεισθῇς τῆς ζωῆς σου· γίνου μιμητὴς πάντων ἐκείνων, ὅσοι με τὸ αἷμα των διεφύλαξαν ἀνόθευτον καὶ ἀπαραχαράκτον τὴν ὀρθὴν πίστιν καὶ τὴν παρέδωσαν καὶ εἰς ἡμᾶς ὡς παρακαταθήκην ἱερὰν καὶ πανάσπιλον. Ζῆθι διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν ἀλλὰ καὶ θυσιάσον τὴν ζωὴν σου χάριν αὐτῆς.

Ἐχε πάντοτε σύνθημα καὶ βίωμά σου τὸ περίφημον ἐκείνο τοῦ Ἰωσήφ Βρυεννίου. «**Οὐκ ἀρνησόμεθά Σε φίλη Ὁρθοδοξία.**—»

«Η ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ

ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 628.280

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

Διευθυντῆς συντάξεως ὁ Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας

Παῖς τοῦ

Κάνιγγος 32 — Ἀθῆναι 147

Προϊστάμενος Τυπογραφείου

Γεώργιος Σερμπίνης

Θεμιστοκλέους 33 — Ἀθῆναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἐσωτερικοῦ: Ἐξάμηνος δραχμὰς 15.—

» Βητησία » 30.—

Ἐξωτερικοῦ: Ἐξάμηνος δολλάρια 2

» Ἐτησία » 4

Τιμὴ Φύλλου δρ. 1

Ἡ ἑορτολογικὴ ἐνότης τῶν ὀρθοδόξων καὶ τὸ υἱονὸν Πάσχα

ὑπὸ Παύλου Μοναχοῦ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἐὰν ὁ Ναβουθαὶ δὲν ἐδέχετο ν' ἀποξενωθῇ τοῦ πατρογονικοῦ του ἐπιγείου κτήματος, τὸ ὁποῖον ἐποφθαλμία ὁ ἀσεβὴς Ἀχαάβ, λέγων: «μὴ γένοιτό μοι παρὰ Θεοῦ μου δοῦναι κληρονομίαν πατέρων μου σοί» (Γ' Βασιλ. κ' 3) καὶ ἐπροτίμησε ν' ἀποθάγῃ ἀντὶ ν' ἀπεμπολήσῃ αὐτήν, πῶς θὰ δεχθώμεν καὶ ἀδιαφορήσωμεν καὶ ἐπιτρέψωμεν νὰ σφετερισθῇ ὁ νοητὸς Ἀχαάβ καὶ ἡ Ἰεζάβελ, ἡ σκοτεινὴ ἐμπόθεια καὶ ἀσέβεια τὴν αἰωνίαν κληρονομίαν τῶν πατέρων μας, τῆς ὁποίας οἱ τίτλοι βεβαιοῦσιν ὡς κτῆσιν ἡμῶν ὅχι γῆν ἀλλὰ τὸν οὐρανόν; Ἀπὸ τὴν ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας γνωρίζομεν ὅτι ὅχι μόνον τῶν οἰωνόηριτων, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν τῶν μεγάλων καὶ ἁγίων Πατέρων αἱ μεμονωμένοι γινώσκαι καὶ ἀποφάσεις ὑπεχώρουν καὶ ὑπετάσσοντο εἰς τὴν τῆς Ἐκκλησίας, ἢ τῆς Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἡτο ἡ ἀλάθητος καὶ τελεσιδικὸς καὶ ἡρώρωνεν ἔστιν ὅτε τὰς μεμονωμένους τῶν Πατέρων, ἔστω καὶ ἂν οὗτοι ἦσαν καὶ ἐκ τῶν μετασχόντων τοιούτων Συνόδων.

Τί φοβερόν νὰ νομίζεται σήμερον ὅτι ὁ κάθε «ἀρχηγός» ὑποκαθιστᾷ τὴν Οἰκουμενικὴν Σύνοδον καὶ ἔχει ἐξουσίαν νὰ νομοθετῇ καὶ μεταρρυθμίσῃ καὶ καινοτομῇ ἐπὶ θεμάτων ἀπορρόντων εἰς τὴν ὅλην Ἐκκλησίαν, ἐφ' ἧν ἡ ὅλη Ἐκκλησία καὶ μόνη, μόνον ἀποφαίνεται. Τοῦτο ἐγέννησεν ὅλας τὰς αἰρέσεις καὶ τὰ σχίσματα.

Ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ἐν ἁγίῳ Πνεύματι κοινὴν πίστιν ὅλων, ὁ αἰρετικὸς αἰρεῖται ἡγουν προτιμᾷ κατὰ τὴν ἰδικήν του γνώμην καὶ ἰδέαν καὶ σχηματίζει φρόνημα οὐχὶ διὰ τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἀλλὰ ἐκ τινος μυστικῆς ἐμπειρίας. Διὰ τῆς ἐν ἁγίῳ Πνεύματι βουλῆς καὶ ἀποφάσεως ὅλων (γνώρισμα δὲ τῆς ἐν ἁγίῳ Πνεύματι ἐνεργείας εἶναι ἡ συμφωνία ὅλης τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὸ μὴ λέγειν ἀντίθετα τῶν ἡδὴ παραδοθέντων) ἐκφαίνεται τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων.

Ὁ αἰρετικὸς, ὁ καινοτόμος διανοίγει «ἰδίαν ὁδὸν» στηριζόμενος μόνον εἰς τὸ ὅτι «τοῦτο εἶναι κατὰ τὴν γνώμην του καλύτερον». Ἀλλ' ἡ πίστις δὲν διαμορφοῦται διὰ τῆς αὐθαιρέτου γνώμης ἀτόμων, εἰς τὴν ὁποίαν εἶναι δυνατόν νὰ εἰσχωρήσῃ τὸ πνεῦμα τοῦ κόσμου καὶ τοῦ ἀντιχριστοῦ καὶ ὅχι τοῦ Χριστοῦ, ἀλλ' ἐξηγεῖται καὶ παραδίδεται ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν, ὡς ἀρχικῶς ἐδόθη. Δὲν ὑποχρεοῖ εἰς συμμόρφωσιν καὶ παραδοχὴν ἡ «ἀπόφασις» τοῦ κάθε ἐνός, ὅταν παραγνωρίξῃ ἢ ἀντιτίθεται εἰς τὸ πατροπαράδοτον τῆς Ἐκκλησίας φρόνημα.

Ὅταν μεσολαβῇ ὁ Θεός, ἡ εἰλικρινὴς καὶ πειστικὴ ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῶν ψυχῶν μέριμνα, οἱ πάντες πείθονται προθύμως, ἡ ἐνότης πάντων στερεοῦται, ὁ Θεὸς δοξάζεται, οἱ λύκοι φεύγουν μακρὰν. Ἡ αὐθαίρετος ὁμῶς ἰδέα, καὶ ἐνεργεῖα οἰονόηριτων, καὶ ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ ἂν εἶναι, ἐφ' ὅσον γίνεται ἄνευ τοῦ Θεοῦ, ἔστω καὶ ἂν ὑποκριτικῶς χρησιμεύεται τὸ ὄνομα Του, τὴν ὑπάρχουσαν ἐνωσιν διαρρηγνύει, διότι κέντρον συνδέον ἐν ἑαυτῷ πάντας εἶναι μόνον ὁ Θεὸς καὶ ὅχι οἰοσώριτων ἀνθρώπων· ὁ πιστὸς δὲν βλέπει λόγον, ὅστις, εἰς ζητήματα πίστεως νὰ τὸν δεσμεύῃ εἰς ὑπακοήν ο ἰ ο υ δ ἡ π ο τ ε, ἐπαναλαμβάνομεν πάλιν καὶ πολλάκις, ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος δὲν ὑπακούει καὶ σέβεται πρῶτον τὸν Θεόν, διὰ τοῦ ὁποῖου καὶ περὶ τὸν ὁποῖον, μόνον, ἡ ἐνωσις γίνεται καὶ διατηρεῖται. Ἄς τὸ ἐννοήσωμεν καλῶς ὅτι ἐνότης μόνον ἐν τῷ Θεῷ καὶ διὰ τοῦ Θεοῦ δύναται νὰ γίνῃ καὶ μείνῃ· ἐνότης μὲ θεμέλιον τὰς ἰδέας καὶ ἐνεργείας ὁρισμένων ἀνθρώπων εἶναι ἐφήμερον ἐμπόριον ὠφελοῦν μόνον τοὺς ἐπιτηδείους καὶ δὲν ὑποχρεώνει.

Διότι ἡμεῖς ἔχομεν τὴν πίστιν μας ἐκ τοῦ Θεοῦ διὰ τῶν ἀνθρώπων, οὐχὶ δὲ ἐκ τῶν ἀνθρώπων. Μὲ κέντρον τὸν Θεόν, συνδέονται οἱ ἀνθρώποι μετ' Αὐτοῦ καὶ μετὰ τῶν ἄν μεταποισθῇ τὸ κέντρον εἰς τὸν ἀνθρώπου, διάλυσις τοῦ δεσμοῦ μὲ τὸν Θεόν καὶ τοὺς ἀνθρώπους εἶναι τὸ ἐπακόλουθον, διότι τίποτε δὲν ὑποχρεώνει τινὰ εἰς συμμόρφωσιν πρὸς τὰς ἀγνοούσας τὸν Θεὸν ἰδέας καὶ γνώμας τοῦ καθ' ἑνός ο ἰ ο σ δ ἡ π ο τ ε καὶ ἂν εἶναι. Ἄς γίνῃ ἐπιστροφή πρὸς τὸ ἐνοποιὸν κέντρον καὶ ἄς παύσῃ ἡ διὰ τῆς βίας καταπολέμησις τῆς συνειδήσεως καὶ ἡ ἐκρίσις τῶν ἰδεῶν, διότι, ὡς λέγει καὶ τὸ ρητὸν καὶ ἡ ἱστορία βεβαιοῖ, αἱ ἰδέαι εἶναι ὅπως τὰ καρφία· ὅσον κτυπῶνται, τόσον βαθυτέρα εἰσέρχονται.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες χρηματικὰς ἐπιταγὰς, ὅπως ἀπαρατήτως ἀναφέρωσι τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὁποῖον προορίζονται τὰ ἀποστελλόμενα χρήματα.

(Ἐκ τῶν Γραφείων)

Ἐπιστολαί

Ἀχαρνάι τῇ 1)3)1972

Μακαριώτατε,

Πρωτίστως, ζητῶ συγγνώμη διότι διὰ τῆς παρούσης μου καὶ πάλιν ἔρχομαι νὰ ἐνοχλήσω τὴν Ὑμετέραν Μακαριότητα.

Ἀφορμὴν λαβοῦσα ἐκ τῆς δημοσιευθείσης ἐπιστολῆς τοῦ κ. Γ. Κοντοπάνου εἰς τὸ φύλλον 23 τῆς ἐφημερίδος «Χριστιανική» τοῦ μηνὸς Νοεμβρίου 1971, καὶ κατόπιν τῆς ἀποστολείσης ἐπιστολῆς μου εἰς ἀπάντησιν ταύτης πρὸς τὴν αὐτὴν ἐφημερίδα, παρακαλῶ μετὰ βαθιτάτου σεβασμοῦ, ὅπως ἡ ἐν λόγω ἐπιστολή μου δημοσιευθῇ καὶ εἰς τὸ φύλλον τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας».

Γράφει ὁ κ. Κοντοπάνος: «Πολὺ θὰ εὐχαριστεῖτο ὁ Μεγάλος Θεὸς μας, ἂν ἡ Ἁγία Γραφὴ γράφονταν σὲ ἀπλὴ γλῶσσα καὶ δίδονταν ἀπὸ ἓνα ἀντίτυπο δωρεὰν σὲ κάθε Ἑλληνικὴ οἰκογένεια γιὰ νὰ τὴν καταλαβαίνομε ἡμεῖς οἱ ἀγράμματοι. Μὰ θὰ μοῦ πῆτε ποῦ θὰ βρεθοῦν τόσα χρήματα; Οἱ ἀμύθητοι θησαυροὶ ποῦ θησαυρίζον ἐπὶ τῆς γῆς τὰ Μοναστήρια (ποῦ εἶναι γιὰ τὸν Θεὸ ἄχρηστα παλαιосίδερα)».

Κατ' ἀρχὴν θὰ πρέπει νὰ ἐρωτηθῇ ὁ κ. Κοντοπάνος: Ἐπισκέφθηκε ποτὲ Ἱερὰς Μονὰς; Καὶ τί εἶναι ἀκριβῶς ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον τὸν παρεκίνησε νὰ τὰς ἐπισκεφθῇ διὰ νὰ σχηματίσῃ τὴν ἐσφαλμένη γνώμην ὅτι (τὰ Μοναστήρια εἶναι ἄχρηστα παλαιосίδερα διὰ τὸν Θεόν;). Μήπως ἡ ἐπισκεψίς του εἶχε τὸ κίνητρον μόνον ἐνὸς ἀπλοῦ καὶ ἀσώπου περιπάτου λόγῳ περιεργείας; Τότε φυσικῶς τῷ τρόπῳ, δικαιολογημένος ὁ χαρακτηρισμὸς ὑπ' αὐτοῦ! Ἐάν ὅμως ἀπεφάσιζε νὰ ἐπισκεφθῇ αὐτὰς ὡς προσκυνητὴς με φόβον Θεοῦ, με δέος, με εὐλάβειαν, θὰ διεπίστωνε ὅτι ἐκάστη Ἱερὰ Μονὴ δὲν εἶναι μόνον ἓνα ὠραῖότατο καὶ θελκτικὸ τοπίον μακρὰν τῶν κοσμικῶν θορύβων, ἀλλὰ συνάμα καὶ τόπος ἱερὸς, τόπος ἀσκητικῶν ἀγώνων (προσευχῶν, ἀγρυπνιῶν, νηστειῶν, συνεχῆς Δοξολογίας πρὸς τὸν Θεόν, τόπος πνευματικῶν ἀθλήσεων καὶ ἀδιαλείπτου νοερᾶς προσευχῆς), ἐκ τῶν ὁποίων Ἀσκητικαὶ Μορφαὶ ἀνεδείχθησαν καὶ ἀναδεικνύονται Ἅγιοι. Ἐκ τῶν Μοναχικῶν αὐτῶν Οὐρανίων στρατευμάτων (ἀπὸ Ἁγίους καὶ ἐναρέτους Μοναχοὺς καὶ Μοναχῶς), θὰ συμπληρωθῇ τὸ τάγμα τῶν Ἀγγέλων τὸ ὁποῖον διὰ λόγους ὑπερηφανείας ἐξέπεσε, καὶ ἀπὸ Ἀγγέλων ἔγιναν δαίμονες. Διὰ τοῦτο ἡ Μοναχικὴ Πολιτεία καλεῖται Ἀγγελικὴ. Ἐκαστος δὲ Μοναχὸς καὶ ἐκάστη Μοναχή, ὅταν χειροτονεῖται, λαμβάνει τὸ Μέγα Ἀγγελικὸν Σχῆμα. Ἡ Μοναχικὴ ζωὴ εἶναι Θεία κλήσις κατὰ τὸ Εὐαγγελικὸ Λόγιον τοῦ Κυρίου: «Εἰ θέλεις τέλειος εἶναι, ἄφες πάντα καὶ δεῦρο ἀκολούθει μοι».

Ὅσοι καὶ ὅσες ἠκολούθησαν τὸν Μοναχικὸν

ἀσκητικὸν βίον, δὲν ἐπόθησαν οὔτε δόξαν, οὔτε πλοῦτον, διότι εἶναι φθαρτὰ καὶ μάταια, ἀλλὰ ἐν γνώσει τῶν ἐπιποτίσθησαν αὐτὸν ἐγκαταλείψαντες τὰ ἐγκόσμια, προσευχόμενοι ὅχι μόνον διὰ τὸν ἑαυτὸν τῶν, ἀλλὰ διὰ πάντα, διὰ πάσαν κρίσιμον στιγμὴν τῆς ἐνδόξου ἡμῶν Πατρίδος, ὡς καὶ δι' ὅποιονδήποτε ὅστις ἤθελεν ἐπικαλεσθῇ τὰς προσευχὰς τῶν.

Ἀσφαλῶς, θὰ εἶναι ἄγνωστον εἰς τὸν κ. Κοντοπάνον καὶ εἰς ὅλους τοὺς πολέμιους τοῦ ράσου, ἐν δρᾶματικῷ γεγονότι, ὅταν ἐπὶ Γερμανικῆς Κατοχῆς σὲ κάποια νηρὶ τῆς σκλαβωμένης τότε πατρίδος μας, οἱ Γερμανοὶ κατακτητὰι ἐπρόκειτο νὰ ἐκτελέσουν ὡς ἀντίποινα ἀρκετοὺς ἀθώους νησιώτας, καὶ ἐνῶ ἐπλησίαζε ἡ τραγικὴ ἐκείνη στιγμὴ τῆς ἐκτελέσεώς των, κατόπιν ἀγρυπνίας καὶ θερμῆς προσευχῆς ἐκ μέρους τῶν Μοναχῶν μᾶς Ἱερᾶς Μονῆς, οἱ ὁποῖοι γονυπετεῖς καὶ μετὰ θερμῶν δακρύων, παρεκάλουν τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ τὴν Κυρίαν Θεοτόκον, ὦ! τοῦ θαύματος! Ἐρωτίσθη ὁ Γερμανὸς Διοικητὴς, ἐδόθη εἰς αὐτοὺς χάρις, ἀφῆθησαν ἐλευθεροὶ! Καὶ τότε; Ναι τότε οἱ Μοναχοὶ πάλιν εἰς τὸ καθῆκον τῆς ἀποστολῆς των! Ἐπὶ τῷ ἀκούσματι τοῦ χαρισμένου αὐτοῦ γεγονότος δὲν λησμονοῦν, ἀλλὰ μετὰ δακρύων χαρᾶς καὶ συγκινήσεως δοξολογοῦν καὶ εὐχαριστοῦν τὸν Θεὸν διὰ τὸ μεγάλο Αὐτοῦ ἔλεος.

Ἀλήθεια πόσον ἐκπλήσσομαι! Πῶς εἶναι δυνατόν ἐφ' ὅσον (τὰ Μοναστήρια) κατὰ τὴν ἀποψιν αὐτοῦ εἶναι ἄχρηστα παλαιосίδερα διὰ τὸν Θεόν καὶ — εἶναι τόσον βέβαιος δι, αὐτὸ — εἰσηκουσθῇ ἡ δέησις τῶν ταπεινῶν Μοναχῶν; Ἀς ἔχει ὑπ' ὄφιν του ὅτι μέσα εἰς αὐτὰ (τὰ ἄχρηστα παλαιосίδερα) — δι' αὐτὸν βέβαια, ὅχι διὰ τὸν Θεόν — εὐρίσκονται τὰ Μοναχικὰ ταπεινὰ στρατεύματα τοῦ Οὐρανίου Βασιλέως τοῦ Λεσπύτου Χριστοῦ, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν τὸν Ὁρθόδοξον Μοναχισμόν, ὁ ὁποῖος ἔχει ὡς ἀποστολὴν του πρῶτον τὴν ἀγάπην του καὶ τὴν ἀφοσίωσιν πρὸς τὸν Θεόν, δεύτερον τὴν ἀγάπην πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, πρὸς τὴν ἀδελφότητα, ὡς καὶ πρὸς τοὺς προσκυνητὰς καὶ ἐπισκέπτας οἱ ὁποῖοι προσέρχονται εἰς τὰς Ἱερὰς Μονὰς, ἢ εἰς τὰ ἡσυχαστήρια. Εἶναι οἱ ἀγρυπνοὶ φρουροὶ τῆς Ὁρθοδοξίας, ἔτοιμοι ὥστε ἐνώπιον καὶ τοῦ ἐλαχίστου κινδύνου ποῦ θὰ διατρέξῃ αὐτὴ, νὰ ἐγκαταλείβουν αὐτὰς, τὰ ἀσκητήρια, καὶ τὰ ἡσυχαστήριά των, διὰ νὰ σπεύσουν ἀτρόμητοι εἰς τὸ στάδιον τοῦ πνευματικοῦ ἀγώνος καὶ ὁμοῦ μετὰ τῶν κληρικῶν καὶ τοῦ Ὁρθοδόξου Χριστιανικοῦ λαοῦ μαρτυρήσουν ὑπὲρ τῆς διατηρήσεως καὶ διαφυλάξεως τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Πίστεως καὶ τῶν Ἱερῶν Παραδόσεων τὰς ὁποίας παρέδωσαν εἰς ἡμᾶς πρὸς διαφύλαξιν οἱ Ἅγιοι Θεοφόροι Πατέρες.

Ὁ χρόνος φεύγει, διαβαίνει πάντοτε γοργά, ἀλ-

λά δὲν εἶναι ἱκανὸς μὲ τὸ πένθος τοῦ νὰ σβύσῃ ἀπὸ τὰς ἱστορικὰς σελίδας τῶν βιβλίων τὸν ἥρωισμόν καὶ τὴν θυσίαν τῶν Μοναχῶν καὶ Ἀσκητῶν οἱ ὁποῖοι ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῶν φοβερῶν Ἀρειανῶν καὶ λοιπῶν, τῶν Εἰκονομαχῶν, τῶν Λατινοφρόνων καὶ δολίων παλικῶν, ἐγκατέλειψαν τὰ ἡσυχαστήρια, τὰ ἀσκητήρια, τὰ σπήλαια καὶ μετὰ τῶν Πατριαρχῶν, Ἐπισκόπων, Ἱερέων καὶ Λαϊκόνων ἐβασανίσθησαν, ἐφυλακίσθησαν, ἐξορίσθησαν καὶ διὰ τῆς ὁμολογίας τῶν ἐμαρτύρησαν. Ὀλίγους μάρτυρας καὶ Ὁμολογητὰς ἔχομε ἐκ τῆς παρατάξεως τῶν ρασοφόρων; Τί ἔχει νὰ μᾶς γοῶνῃ διὰ τὸν Ὁσιωμάρτυρα Εὐθύμιον ἡγοῦμενον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Βατοπεδίου, ὁ ὁποῖος μὲ ἄλλους δώδεκα ὁσιωμάρτυρας Μοναχοὺς ἤλεγξαν τοὺς Λατινοφρόνας Βασιλεῖα Μιχαὶλ Παλαιολόγον καὶ τὸν Πατριάρχην Βέκκον; Ἐὰν ἔχη ἄγνοια καιρὸς εἶναι νὰ τὸ μάθῃ. Τὸν μὲν Ὁσιωμάρτυρα Εὐθύμιον τὸν δέσασε μὲ μιὰ αὐσίδα, τὸν ἔρριψαν εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐπνίγη, τοὺς δὲ δώδεκα ὁσιωμάρτυρας τοὺς ἐκρέμασαν. Σχεδὸν κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον ἐμαρτύρησαν οἱ ὁσιωμάρτυρες τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἰθήρων καθὼς καὶ ἄλλοι. Εἶναι ποτὲ δυνατόν νὰ ἀγνοήσωμεν πόσον σημαντικὸν ρόλον ἔπαιξε τὸ ράσο καὶ πόσον συνέβαλε κατὰ τοὺς χρόνους τῶν Ἑθνικῶν ἀγώνων τοῦ Ἑθνους μας; Τὸ ταπεινὸν ράσο περιφρονεῖται! Ποῖος ὁ λόγος; Τὸ μῖσος, ὁ φθόνος! Τὸ μισεῖ, τὸ φθονεῖ ὁ δαίμων διότι τὸν ἐνοχλεῖ, τὸ βλέπει καὶ τρέμει· ἐνοχλεῖται φοβερὰ μὲ τὴν παρουσίαν του! Ἕνας εἶναι ὁ σκοπὸς του: Νὰ τὸ ἐξολοθρεύσῃ, νὰ τὸ ἐξαφανίσῃ. Φροντίζει εἰς τὸ καταχθόνιο σχέδιόν του νὰ ἔχῃ ὅλας τὰς σκοτεινὰς δυνάμεις μὲ τοὺς περισσότερους ὁπαδοὺς (αἰρετικούς, Μασόνοους, ἀθέους μὲ τὸ μέρος του. Τοὺς ἐνθαρρύνει, τοὺς ὑπόσχεται πολλά. Ἀλλὰ ματαίως τὸσον αὐτὸς, ὅσον καὶ αὐτοὶ ἐλπίζουν διότι κατὰ δὲν γνωρίζουν. Δηλαδή τὸ σπουδαιότερο: Ὅτι τὸ ράσο τὸ ἐνδυναμώνει, τὸ προστατεύει καὶ τὸ εὐλογεῖ ὁ ἴδιος ὁ Θεός. Διὰ τοῦτο δὲν φοβεῖται, δὲν τρέμει, ξεύρει νὰ θυσιάζεται. Αὐτὸς ἀκριβῶς εἶναι καὶ ὁ λόγος ποὺ δὲν ἔπαισε καὶ δὲν θὰ πείσῃ ποτὲ νὰ θεωρητῇ σήμβολον θυσίας! Εἶναι ἱερόν, εὐλογημένο. Ἀγγελοῦ Κυρίου ἐνεφανίσθη ὡς Μοναχὸς ἐμπροσθεν τοῦ Ἁγίου Παχωμίου ὑποδείξας εἰς αὐτὸν τὸ ἔνδυμα τῶν Μοναχῶν λέγων εἰς αὐτόν: «Ἐν τούτῳ τῷ σχήματι σωθήσεται πᾶσα σὰρξ ὦ Παχώμιε!» Ἡ συνομιλία τοῦ Ἁγίου Παχωμίου μετὰ τοῦ Ἀγγέλου εἰκονίζεται εἰς τὸ καθολικὸν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Βαβλαῖου τῶν Μετεώρων σὲ τοιχογραφία. Ἐπίσης ὁμοίᾳ τοιχογραφίᾳ εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Γεωργίου Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Παύλου εἰς Ἅγιον Ὄρος). Τὸ ὅτι (τὰ Μοναστήρια) εἶναι ἄχρηστα παλαιοσίδερα διὰ τὸν Θεόν, διαφεύδουν τὸν κ. Κονταπάνο οἱ ἴδιοι οἱ Ἅγιοι καὶ πρώτη ἡ Ἁγία Ὁσιωμάρτυς Φιλοθέη ἡ Ἀθηναία, ὁ ἀκτινοβόλος αὐτὸς Οὐράνιος Ἀσὴρ τῆς Πρωτευούσης, τὸ καίχημα καὶ ἐγκαλλώπισμα τῶν Ἀθηναίων, ἡ ἰδρύτρια ἀρετῶν Ἱερῶν Μονῶν καὶ Μετοχιῶν. Τὸν διαφεύδουν ὅλοι οἱ πονεμένοι, οἱ δυστυχισμένοι, καὶ οἱ

πτωχοὶ ποὺ πέρασαν καὶ περνοῦν ἀπὸ τὰς μεγαλυτέρας Ἱερᾶς Μονᾶς ἕως τὰ μικρότερα ἡσυχαστήρια. Μήπως ἔχει τὴν ἐντύπωσιν ὅπως δυστυχῶς καὶ μερικὸι ἄλλοι, ὅτι εἰς αὐτὰς καταφεύγουν οἱ ἀποτυχήμενοι ἀπὸ τὴν ζωὴν, οἱ ἀπογοητευμένοι, τὰ ἀνθρώπινα ναυάγια τῆς κοινωνίας, οἱ ἀπόκληροι καὶ οἱ τεμπέληδες; Πόσο σφάλλει! Ἐὰν ἤξευρε ὅτι ἐκτός τῆς ἀσκήσεώς των πόσο ἐργάζονται, ἐκ τῆς ἐργασίας δὲ αὐτῶν πόση ἐλεημοσύνη δίδεται, πόσες ἀγαθοεργίες καὶ καλὲς πράξεις γίνονται χωρὶς νὰ διατιμωπνίζονται ἢ νὰ δημοσιεύονται, ἀκόμη ἡ ἰδρύσις καὶ συντήρησις ἐπ' αὐτῶν Ὁρφανοτροφείων, Γηροκομείων, Πτωχοκομείων εἰς αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ σημεῖον θὰ ἦτο μεγάλη παραλείψις νὰ μὴ ἀναφέρω τὸ περίφημον πτωχοκομεῖον τῆς Κοζάνης «Παναγία ἡ Βοήθεια» τὸ τεράστιον αὐτὸ ἐξαίρετον κτίριον τὸ ὁποῖον ἴδρυνε καὶ συντηρεῖ ἡ Ἱερὰ Γυναικεία Κοινοβιακὴ Μονὴ Ἀναλήψεως Κοζάνης, μὲ πρωτοβουλία τῆς δραστηριοτάτης καὶ ἀκαταπονήτου Ὁσιωτάτης Καθηγουμένης αὐτῆς, καὶ πόσα ἄλλα ἀκόμη τὰ ὁποῖα παραλείπω, ἴσως θὰ εἶχε μετανοήσῃ πικρῶς δι' ὅσα ἔγραφε.

Δὲν πρέπει, λοιπόν, ὁ κ. Κονταπάνος, νὰ καταφέρεται ἐναντίον τῶν Ἱερῶν Μονῶν ἀποκαλῶν αὐτὰς «ἄχρηστα παλαιοσίδερα».

Ὅταν κανεὶς μὲ (προκατάληπρι) ρίπτῃ τὸ δηλητηριώδες βέλος τοῦ κατὰ τῶν Ἱερῶν Μονῶν εἶναι ὡς νὰ τὸ ρίπτῃ καὶ ἐναντίον τῶν κατοικοῦντων ἐντὸς αὐτῶν. Πρωτομότερα λοιπόν ἡ σιωπὴ, παρὰ ὁ ἄδικος χαρακτηρισμός. Διὰ τὸ νὰ λυπητῇ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός;

Μετὰ τοῦ προσήμωντος σεβασμοῦ
καὶ τὰς ὑμετέρας εὐχὰς καὶ εὐλογίας
ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ
Ἀριστοτέλους 191
Ἀχαρνὰι — Ἀττικῆς

Ε Π Ι Σ Τ Ο Λ Η

Μακαριώτατε,

Σποράδην ἤρχισαν εἰς περιοχὴν Δράμης ἄμεσοι καὶ ἔμμεσοι διαγμοὶ ἐναντίον μας.

Ὁ τοπικὸς Μητροπολίτης ἔδωκε ἐντολὴν εἰς τοὺς Ἱερεῖς τῆς περιφερείας του νὰ μᾶς ἐκδιώκουν ἀπὸ τὰ χωριά ὅπου μεταβαίνομεν πρὸς ἐξυτηρέτησιν τῶν ἰδικῶν μας.

Χθὲς εὐρισκόμενος εἰς Κοινότητα Ἁγίας Παρασκευῆς καὶ ποιῶν εὐχέλαιον ἦλθεν ἡ Ἀστυνομία καὶ μὲ ἐμήνυσε καὶ ἔγραψε μάρτυρα ἓνα χωροφύλακα καὶ τοὺς παρευστῶτας εἰς τὸ Ἅγιον Μυστήριον.

Ἐν τῷ μεταξὺ μᾶς ἐσφράγισαν τοὺς δύο ναοὺς τῶν γυναικείων μονῶν μας καὶ πρέπει νὰ διαμαρτυρηθῶμεν.

Ὁ Λιανύσιος Δράμης ἐπιχειρεῖ νὰ μᾶς ὑπαγάγῃ εἰς τὸ Καταστατικὸν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ ἀπὸ αὐτῆς τῆς πλευρᾶς ἐνεργεῖ εἴτε Εἰσαγγελία εἴτε Ἀστυνομικὴ Ἀρχή.

Μακαριώτατε, θά παρακαλέσω νά μοῦ σταλῇ ἡ Δ)νσις τοῦ ἐν Ἀμερικῇ Ἐπισκόπου μας Πέτρου, διότι θέλω διαμαρτυρηθῇ ἐντόνως ἐναντίον τοῦ κράτους μας, τὸ ὁποῖον μᾶς μεταχειρίζεται ὡσάν ἀποπαῖδια. Προσεχῶς θά σᾶς στείλω φωτογραφίας τῶν σφραγισμένων δύο μονῶν μας.

Ἀσπαζόμενος τὴν ἀγίαν ἡμῶν δεξιὰν ἔξαιτοῦμαι τὰς θεοπειθεῖς Ὑμῶν εὐχάς.

† Πρωθιερεὺς

ΜΙΧΑΗΛ Ν. ΣΑΒΒΟΠΟΥΛΟΣ

18)4)1972

Διαμαρτυρία

Ἐξοχώτατον Ὑφυπουργόν

κ. ΜΙΡΑΒΟΝ

Εἰς Κ α θ ἁ λ α ν

Διὰ τὴν Ὑποδιοίκησιν Β. Χωροφυλακῆς

Δοξάτου Δράμας

Κύριε Ὑφυπουργέ,

Τὴν ἐγνωσμένην σας εὐθυδικίαν ὑποβάλλω τὴν διαμαρτυρίαν μου διὰ τὰ ἑξῆς: Ἡ ἐκ Κορίνθου Μοναχὴ Παταπία Βίρλα ἐγένετο νομίμως ἰδιοκτήτρια τῆς ἀπὸ δεκαετίας λειτουργούσης γυναικείας Παλαιοσημερολογιτικῆς Μονῆς Ζωοδόχου Πηγῆς Ἀνω Πυξαρίου Ν. Δράμας. Τὴν 14ην Ἀπριλίου ἐ.ε. ἡμέραν πανηγύρεως ἐπέδραμον ἀστυνομικά ὄργανα κατ' ἐντολὴν τοῦ Μητροπολίτου Δράμας καὶ ὑπέβαλον μήνυσιν ἐναντίον της ὅτι ἔθεσεν εἰς λειτουργίαν τὸν ναὸν τῆς Μονῆς. Τὴν ἐπομένην ὑπὸ ὀργάνων τῆς Ὑποδιοικήσεως Χωροφυλακῆς Δοξάτου ἐσφραγίσθη ὁ Ναὸς τῆς Μονῆς ταύτης, ταυτοχρόνως δὲ καὶ ὁ ναὸς ἐτέρας Μονῆς τῆς Εὐαγγελιστρίας τῆς Κοινότητος Ἀγ. Παρασκευῆς Δράμας.

Τὴν 20ὴν Ἀπριλίου Ἀστυνομικοὶ Δοξάτου τὴν Μοναχὴν ταύτην ἀτήγαγον βιαίως εἰς Δράμην καὶ ἐν συνεχείᾳ μετεφέρθη εἰς φυλακὰς Κορυδαλλοῦ Ἀττικῆς. Αὐτὸ εἶναι ἀδιανόητον, βιαίως νὰ ἐκδιώκεται τις ἐκ τῆς κατοικίας του καὶ νὰ στέλλεται εἰς φυλακὰς ἀναιτίως, ἐπειδὴ τυγχάνει νὰ εἶναι μὲ τὸ παλαιόν. Ἐὰν εἰς τὰς 4 Ἀπριλίου τὴν Μοναχὴν ταύτην τὴν εὕρισκον ἐνοχον ἔπρεπε νὰ τὴν παραπέμψουν εἰς τὸ αὐτόφωρον δικαστήριον, καὶ οὐχὶ ἡ Ἀστυνομικὴ Ἀρχὴ νὰ γίνεται ὄργανον Μητροπολίτου ὅστις ἀντιδικῶν ἐναντίον μας ἔχει κάθε λόγον κατατρογμοῦ ἐναντίον ἡμῶν τῶν ἀνισχύρων.

Ἡ Δράμα, ἡ ἀκριτικὴ καὶ μαρτυρικὴ αὐτὴ πόλις, ἐσχάτως ἔχει περιρικλωθῇ ἀπὸ τὰ ἄσπεμα νικτερινὰ κέντρα εἰς τὰ ὅποια ὅχι μόνον χρήματα ἀλλὰ καὶ ψυχαὶ χάνονται, καὶ οἱ πάντες ἀπαθῶς θεῶνται τὴν μεθοδικῶς συντελουμένην διαφθορὰν ψυχῶν τε καὶ σοφιάτων, καὶ δι' ἐν μικρὸν γυναικεῖον μονύδριον εἰς ἔρημον τόπον ὑπάρχον γίνεται τόσος θό-

ρυβος καὶ ἄλλος τόσος διωγμὸς καὶ στέρησις οὐχὶ μόνον τῆς Θείας Λατρείας, ἀλλὰ καὶ βάρβαρος καταπίσεις τῆς Θρησκευτικῆς συνειδήσεως. Κατὰ τὸ νέον Σύνταγμα ἐλευθερία τοῦ θρησκεύεσθαι ὑπάρχει, ἀρκεῖ νὰ μὴ θρησκεύονται κατὰ συνείδησιν ἀλλὰ καταπαραγγελλίαν.

Ὁ βαθμὸς τῆς ἀδικίας καὶ καταπίσεως δὲν ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ ἐκείνων οἱ ὅποιοι εἶναι θύματα τῆς ἀδικίας καὶ καταπίσεως. Οὔτε οἱ διωγμοὶ ἐναντίον Μονῶν, ναῶν καὶ ἀτόμων ἀνηκόντων εἰς τὴν Ἐκκλησίαν Ἑλλήνων Παλαιοσημερολογιτῶν αποτελοῦν ἐποικοδομητικὰ στοιχεῖα διὰ μίαν Πολιτείαν σεβομένην ἑαυτήν. Δυστυχῶς καὶ εἰς τὸν παράλογον διωγμὸν τῆς ὡς ἂνω Μοναχῆς ἡ Ἀστυνομικὴ ἀρχὴ καὶ ὁποιαδήποτε ἄλλη Ἀρχὴ ὠμίλησαν καὶ ἐπραξάν ἀπὸ θέσεως ἰσχύος, καὶ οὐχὶ δικαιοσύνης καὶ ἀληθείας.

Πλειστάκις ἐδηλώσαμεν καὶ δηλοῦμεν ὅτι οὐδεμίαν πνευματικὴν ἐξουσίαν ἔχει δι' ἡμᾶς, ἡ μὲ τὴν ἰσχὺν τῶν χωροφυλακῶν κρατοῦσα Σχισματικὴ Ἐκκλησία. Τὰ ὅπλα μιᾶς ὀρθοδομοῦσης Ἐκκλησίας δεόν νὰ εἶναι μόνον Πνευματικά. Ὁ Καταστατικὸς χάρτης αὐτῆς ἔχει ἐφαρμογὴν μόνον ἐπὶ τῶν πνευματικῶν τέκνων της, καὶ οὐχὶ εἰς ἡμᾶς οἱ ὅποιοι διὰ τοὺς γνωστοὺς λόγους τὴν ἀπεκηρύξαμεν καὶ ἀποτελοῦμεν ἀπὸ τοῦ 1924 καὶ ἐντεῦθεν τὴν «ντὲ φάκτο» Ἑλληνικὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν τῶν Παλαιοσημερολογιτῶν. Καὶ τὸ σημερινὸν κράτος θέλει νὰ μᾶς ἀγνοῇ καὶ βιαίως νὰ μᾶς υπαγάγῃ εἰς τὰς διατάξεις τοῦ Καταστατικοῦ χάρτου τῆς κρατοῦσης Ἐκκλησίας, παρὰ τὴν διαλαλουμένην καὶ ὁμολογουμένην θρησκευτικὴν μας συνείδησιν, καὶ ἐκ τῆς περιπτώσεως ταύτης προέρχονται οἱ ἀνήκουστοι διωγμοί. Ἐν τέλει διαμαρτυροῦμαι ἐντόνως πρὸς ΠΑΣΑΝ ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΙΝ διὰ τὸ σφράγισμα τῶν δύο ναῶν μας, καὶ αἰτῶ τὸ ξεσφράγισμα αὐτῶν, καὶ τὴν εἰς αὐτὰ ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Συντάγματος ἐλευθέραν Ἱεροπραξίαν, καὶ τὴν ἀκόλυτον διαμονὴν καὶ πνευματικὴν ἐνασχόλησιν τῶν μοναζουσῶν ἐν τῷ Μονυδρίῳ τούτῳ, τὸ ὁποῖον εἰς τὴν πνευματικὴν ξηρὰν περιφέρειαν ἐκείνην, θέλει φωτίξῃ διὰ τῶν πνευματικῶν φώτων ὅχι μόνον τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀλλὰ καὶ τῆς Αἰωνίας Ἑλλάδος.

Μετ. εὐχῶν

† Πρωθιερεὺς

ΜΙΧΑΗΛ Ν. ΣΑΒΒΟΠΟΥΛΟΣ

Γαληνοῦ 90 - Δράμα (τηλέφ. 52-76)

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ.κ. Συνδρομηταὶ ὅπως μᾶς ἐνημερώουν εἰς περίπτωσιν ἀλλαγῆς κατοικίας των.

Ἀναστάσιμον θαῦμα εἰς ναόν παλαιοημ)τῶν τῆς Κομοτηνῆς

ΥΠΟ ΤΑ ὨΜΜΑΤΑ ΤΩΝ ΠΙΣΤΩΝ
Η ΕΙΚΩΝ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ
ΗΡΧΙΣΕΝ ΝΑ ΡΕΗ ΑΓΙΟΝ ΜΥΡΟΝ

Ἀναστάσιμον θαῦμα συνέβη τὴν μεσημέριαν τῆς χθὲς εἰς τὸν ἱερὸν ναὸν τῆς Ἁγίας Ἀναστασίας τῆς Φαρμακολυτρίας ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Βίγας καὶ Ἀκροπόλεως 20 εἰς τὸν συνοικισμόν Σταθμοῦ Κομοτηνῆς. Συγκεκριμένα, ὡς μᾶς ἀνέφερον ὁμᾶς πιστῶν ἐκ τοῦ ἐκκλησιασματος, εἰς τὴν ἐν λόγω ἐκκλησίαν ἡ ὁποία εἶναι γνωστὴ ὡς ἐκκλησία παλαιοημερολογιῶν κατὰ τὴν ὥραν τῆς Ἀποκαθηλώσεως τελευταίαν τῶν ἀκολουθιῶν τῶν Ὁρῶν, ἀντελήφθησαν ὅτι ἐκ τῆς εἰκόνης τοῦ Ἑσταυρωμένου, ἡ ὁποία εὐρίσκετο εἰς τὸ πρὸ τῆς ὡραίας πύλης εἰσόδου καὶ εἰς σημεῖον ὅπου ἡ εἰκὼν ἔφερεν ὁμοίωμα τῆς πληγῆς τοῦ Χριστοῦ ἐκ τῆς λόγχης, ἤρχισεν νὰ ρεῖ ἄφθονον ἅγιον μύρον.

Πρώτῃ ἀντελήφθη τὸ θαῦμα ἡ ἐκ τοῦ ἐκκλησιασματος κ. Σουλτάνα Ζαχαριάδου, ἡ ὁποία εἶχεν καρφωμένον τὸ βλέμμα τῆς πῆν στιγμὴν ἐκεῖνην πρὸς τὸν Ἑσταυρωμένον καὶ ἀκολουθῶς ἐγένετο ἀντιληπτὸν ἀπὸ τοὺς τρεῖς ἱεροφάλλτας Ἀθ. Ζαχαρόπουλον, Δημ. Ἀλεξιάδην καὶ Ἀνθ. Ἀθανασίου οἵτινες μετὰ τὸ πέρας τῆς Ἀκολουθίας τῶν Ὁρῶν κατέβασαν ἐκ τοῦ Σταυροῦ τὸν Ἰησοῦν, τὸν ἐνέδυσαν μὲ λευκὸν σινδόνιον, καὶ τὸ ἐκκλησιαστικὸν μετὰ πάσης εὐλαβίας, προσήλθεν καὶ διὰ μανδηλικῶν καὶ βάμβακος ἐλάμβανον τὸ ἅγιον μύρον τῆς πληγῆς τοῦ Χριστοῦ μὲ τὸ ὅποιον καὶ ἄλοιφε τὸ πρόσωπον καὶ τὰς χεῖρας τοῦ προσευχόμενου καὶ ψάλλον. Μετὰ δέους δὲ ἐδόξασαν πάντες τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου.

Ἐφημερὶς «Χρόνος» 8.4.72

ΑΣΙΟΔΑΚΡΥΤΟΝ ΚΑΤΑΝΤΗΜΑ

Μεγίστη κατὰπτωσις παρατηρεῖται κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη εἰς τὰς Σκανδιναβικὰς χώρας καὶ ὑπὸ ἐποψιν θρησκευτικὴν ἀλλὰ καὶ ὑπὸ ἠθικὴν τοιαύτην.

Ἐκεῖνο δέ, ὅπερ προσενεῖ ἐντύπωσιν ἄνευ προηγούμενου εἶναι τὸ ὅτι αἱ χώραι αὗται καυχῶνται διὰ τὴν ἠθικὴν των κατὰπτωσιν.

Συγκεκριμένως δέ, ὁ γενικὸς διευθυντὴς τῶν Δανικῶν Ταχυδρομείων ἀπήντησεν ἐρωτηθεὶς διατὶ τὰ ταχυδρομεῖα τῆς Δανίας ἔχουν κατακλύσει τὸν

κόσμον μὲ αἰσχρογραφικὸν ὕλικόν: «Ἐγὼ προσωπικῶς εἶμαι τῆς γνώμης ὅτι ἡ φιλολογία τοῦ ἀσέμνου εἶναι καὶ χρήσιμος καὶ ἀναγκαία. Ὡς ἐκ τούτου, μὲ τὸ νὰ ἀποστέλλω αἰσχρογραφικὸν ὕλικόν πιστεύω, ὅτι κάμνω καλὸν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα».

Αἱ ἀσεβεῖς ἐξωφρενικαὶ καὶ ὅλως παράλογοι αὗται δηλώσεις οὐδὲν ἄλλο φανερώνουν εἰ μὴ τὴν τελείαν ἀπομάκρυνσιν τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ κάθε τι τὸ εὐγενές, τὸ ἀνώτερον, τὸ ὑψηλόν, τὸ ἰδεώδες!

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΙΚΑΙ

ΚΑΙ ΝΕΩΤΕΡΙΣΤΙΚΑΙ ΔΗΛΩΣΕΙΣ

Εἰς τὸ θρησκευτικὸν περιοδικὸν «Καινὴ Κτίσις» ἐδημοσιεύθησαν ἐσχάτως μερικὰ ἄρθρα μὲ καθαρῶς οἰκουμενιστικὸν πνεῦμα. Εἰς ἐν ἐξ αὐτῶν μεταξὺ ἄλλων ἀναφέρονται τὰ ἐξῆς σχετικῶς μὲ τὸ θέμα τῆς μελλούσης νὰ συνέλθῃ «Μεγάλῃς Συνόδου»: «Ἡ Σύνοδος πρέπει νὰ ἐξετάσῃ τὴν διόρθωσιν καὶ τὴν μορφήν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ βίου καὶ νὰ μὴ διστάσῃ νὰ προτείνῃ μεθόδους σοβαρῶν μεταβολῶν εἰς τὰ ἐξωτερικὰ σχήματα αὐτοῦ... Πρέπει νὰ ἐκλείψῃ πᾶσα φοβία καὶ πᾶς δισταγμὸς ἐὰν καὶ ἐφ' ὅσον τὸ ἔργον τῆς Πανορθόδοξου Συνόδου θὰ γίνῃ πρὸς πραγματικὴν ἀνακαίνισιν τοῦ Ὁρθοδόξου λαοῦ καὶ ἀνακαίνισιν τῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας».

Πάντα ταῦτα οὐδὲν ἄλλο μαρτυροῦν παρὰ τὴν βαθεῖαν ἐπιθυμίαν τοῦ Καθηγητοῦ Νίκου Νησιώτου, ὅστις θέλει νὰ ἰσοπεδώσῃ τὰ πάντα ὅσον ἀφορᾷ τὸ θέμα τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως προκειμένου νὰ ἱκανοποιήσῃ τοὺς φίλους τοῦ Προτεστάντας καὶ Καθολικοῦς.

Ἄλλως τε τοῦτο ἀποτελεῖ διακοπὴν πόθον ὅλων τῶν Οἰκουμενιστῶν, οἱ ὅποιοι ἐπιδιώκουν μανιωδῶς τὴν κατάργησιν πολλῶν τῶν «ἐξωτερικῶν» σχημάτων καὶ στοιχείων τῆς Ὁρθοδοξίας. Δὲν εἶναι ὅμως ἡ πρώτη φαρὰ πού ὁ κ. Νησιώτης διατυπώνει τὰς οἰκουμενιστικὰς τάσεις του, διότι καὶ εἰς τὸ παρελθὸν εἶχε δημοσιεύσει, ὅτι εἰς τὰς χειροτονίας τῶν Ὁρθοδόξων Κληρικῶν πρέπει νὰ συμμετέχουν, ἐκτὸς τῶν Ὁρθοδόξων, Προτεστάνται καὶ Καθολικοί. Πλατεῖα καρδία ὁ κ. Νησιώτης, καρδία πλήρης ἀγάπης — εἶναι τὸ χαρακτηριστικὸν γνώρισμα ὅλων τῶν Οἰκουμενιστῶν, νὰ ἀγαποῦν τοὺς αἰρετικούς καὶ νὰ κόπτονται ὑπὲρ αὐτῶν, ἐνῶ κατὰ τῶν Ὁρθοδόξων «στενοκεφάλων» ἀδελφῶν των ὁρμῶν μετὰ σκληρότητος καὶ μίσους καὶ μετὰ πολλῆς τῆς περιφρονήσεως.

Τεχνονομία και ΚΡΙΣΕΙΣ

ΤΗ ΔΕΓΡΑΦΗΜΑ
Πρωθυπουργόν - Αντιβασίλεα
τῆς Ἐπαναστατικῆς Κυβερνήσεως
κ. ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΝ
Ἐξοχώτατε,

Σύμπας εὐσεβὴς καὶ γνήσιος Ἑλληνικὸς Ὀρθόδοξος λαὸς ἡμῶν ἐπὶ σημερινῇ σελιτῇ ὀνομαστικῇ ἐορτῇ Ὑμῶν διαδιβάσει ἐγκαρδίως εὐχάς, ὅπως Μεγαλειότατος Γεώργιος πρεσβεύει δεσφεὶ πρὸς Πανάγαθον Θεὸν ὑπὲρ κατ' ἄμφω υγείας ὑμῶν πρὸς δόξαν Ἑλληνικοῦ ἡμῶν ἔθνους καὶ εἰς χαρὰν ὅλων ἡμῶν εὐλαχρινῶς ἀγαπώντων Ὑμᾶς.

Ἀρχιεπίσκοπος ΑΓΓΕΕΝΤΙΟΣ

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ ΙΟΥΝΙΟΥ

Τὴν 11 τοῦ μηνὸς αὐτοῦ ἡμέραν Σάββατον ἐορτὴν τοῦ «Ἄξιον ἔστιν» πανηγυρίζει ἡ Ἱερά Μονὴ Βαρυμυώμης.

Τὴν 24ην τοῦ μηνὸς ἡμέραν Παρασκευὴν ἐορτὴν τοῦ Γενεθλίου τοῦ Τιμίου Προδρόμου, πανηγυ-

ρίζουν αἱ Ἱεραὶ Μοναί: 1) Λουτράκιον. 2) Κουβαρά Ἀτικῆς.

Τὴν 29ην τοῦ μηνὸς, ἡμέραν Τετάρτην, ἐορτὴν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων πανηγυρίζουν οἱ Ἱεροὶ Ναοί: 1) Δάφνης. 2) Πειραιῶς. 3) Φαρσάλων. 4) Λαρίσης. 5) Κυμῶν. 6) Βαλσαμιάτας Κεφαλληνίας καὶ 6) Λεόντιων Θηβῶν.

ΣΥΓΧΡΟΝΑ ΣΧΟΛΕΙΑ ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

Διὰ πρώτην φοράν παρατηροῦνται τόσοι πολλοὶ φόνοι εἰς τὴν Ἱταλίαν ἅκ μέρους ἰδίως νέων με καθαρὸν ποινικὸν μητρώον καὶ οἱ ὅποιοι οὐδέποτε εἶχον προηγούμενα με τὴν ἀστυνομίαν. Κατόπιν ἐπισταμένων ἐρευνῶν καὶ προσπαθειῶν προέκυψεν, ὅτι οἱ περισσότεροι νέοι παρασύρονται ἀπὸ τὰ ὑποπτα καὶ αἰσχροῦ ἔντυπα καὶ τὰς ταινίας φρίκης, αἱ ὅποιαι προσφέρουν ἀνενόχλητα ἐλκυστικὸν τὸ ἔγκλημα καὶ ἡρωποιοῦν τὰ αἵματοδαιμένα ὑποκείμενα τῆς νυκτερινῆς ζωῆς.

Τέλος πάντων οἱ ἀρμόδιοι παράγοντες δὲν συγκλονίζονται ἀπὸ τὸ ὀργανωμένον αὐτὸ κακόν, τὸ ὁποῖον ἡμέραν τινὰ θὰ ὀδηγήσῃ τοὺς νέους εἰς τὴν τελείαν καταστροφὴν καὶ τὸν ἀνεπανόρθωτον ὄλεθρον;

Ὁ εἰς Νέαν Ὑόρκην δραστηρίως ἐργαζόμενος ὑπὲρ τῆς Ὀρθοδοξίας Ἀρχιμανδρίτης Παΐσιος Λουλουργᾶς.

Ὁ ἐπιτάφιός τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Γεωργίου εἰς ΜΤ. VERNON Ν.Υ., ἔνθα οὗτος ἐφημερεύει.